

Sygn. akt IV KO 93/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **M. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 września 2019 r.,

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt III K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt III K (...) w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wymierzonej wobec skazanego M. S. kary pozbawienia wolności.

Pismami z dnia 24 lipca 2019 r. oraz 1 sierpnia 2019 r. skazany domagał się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...). Jako podstawę

wniosku o wznowienie skazany wskazał art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2,4,11 k.p.k. W uzasadnieniu wniosku, co do zasady, zakwestionował prawidłowość przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, poczynionych ustaleń faktycznych, a w konsekwencji trafność wydanego w sprawie wyroku stwierdzającego jego sprawstwo.

Zarządzeniem z dnia 6 sierpnia 2019 r. zwrócono się do skazanego o udzielenie - w terminie 7 dni pod rygorem skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku - informacji jakie to nowe, nieznane uprzednio, okoliczności mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, albo też wskazanie, jakie uchybienia mają mieć rzeczywisty charakter przyczyn z art. 439 § 1 k.p.k., jako że w treści dotychczasowych pism M. S. nie wskazano uchybień, **które w sposób rzeczywisty mieściły się by w treści art. 542 § 3 k.p.k.** (przepisy art. 17 § 1 pkt 1, 2, 4 k.p.k. nie stanowią przyczyn z art. 439 § 1 k.p.k., a powołanie się na art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. jest w sprawie bezprzedmiotowe).

W odpowiedzi na powyższe skazany pismem z dnia 20.08.2019 r. wskazał jako podstawę wznowienia postępowania przepis art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 i 10 k.p.k. Z treści tego pisma wynika, że naruszenia przepisu art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. skazany upatruje w niesatysfakcjonującym go sposobie wykonywania czynności obrończych przez reprezentującego go obrońcę, jak i w sytuacji, w której pomimo ustanowienia obrońcy, ten nie brał udziału w określonych czynnościach. W ocenie skarżącego zaniechania ze strony obrońcy, zwłaszcza dotyczące inicjatywy dowodowej, były głównym powodem wydania wyroku skazującego. W dalszej części pisma skazany odwołując się do dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego argumentował swoje stanowisko co do naruszenia obowiązków obrońcy i ich negatywnych skutków w sferze uprawnień skazanego prowadzących w konsekwencji do pozbawienia go możliwości realizowania prawa do obrony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadny nie mógł zostać przyjęty, co skutkowało wydaniem postanowienia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprowadza bowiem obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania,

złożonego osobiście przez stronę, pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny, a zatem czy nie zaistniała sytuacja, w której we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania, albo też wniosek ten oparto na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k.

Skazany w swoich pismach nie wskazuje na jakiegokolwiek podstawy do wznowienia postępowania, a odwołując się do treści art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt. 9 i 10 k.p.k. (jako podstawy wznowienia postępowania z urzędu), czyni to jedynie formalnie, albowiem wskazane w dalszej części pisma konkretne okoliczności nie mieszczą się w katalogu uchybień z art. 439 § 1 pkt 9 i 10 k.p.k. Opisywane zarzuty dotyczące prowadzonej obrony, zaniechania w zakresie postępowania dowodowego czy niewystarczającej „jakości” obrony nie mieszczą się w treści art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., a więc nie mogą także stanowić podstawy do rozważania istnienia podstaw do wznowienia z urzędu.

Analiza pism składanych przez skazanego w przedmiotowej sprawie pozwala uznać, że ich autor w rzeczywistości podnosi kwestie dotyczące oceny materiału dowodowego, jak i poczynionych ustaleń faktycznych będących już uprzednio przedmiotem rozważań nie tylko sądu odwoławczego rozpoznającego apelację, ale i Sądu Najwyższego rozpoznającego m.in. kasację złożoną przez obrońcę skazanego M. S. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 sierpnia 2019 r., IV KK 416/19). Dokonywanie ponownej analizy dowodów i czynienie na tej podstawie ewentualnie odmiennych ustaleń faktycznych, czego *de facto* domaga się skazany w swoim piśmie, nie jest dopuszczalne na etapie postępowania o wznowienie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.